

HORN, CLAS FREDRIC

**Åminnelse-tal öfver majoren och
professoren vid kongl. fortification ... Lars
Melin: hållet i sällskapet Utile dulci den 21
januarii 1791 af ... Clas Fr. Horn. Stockholm,
tryckt hos Johan A. Carlbohm,**

Stockholm
1791 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

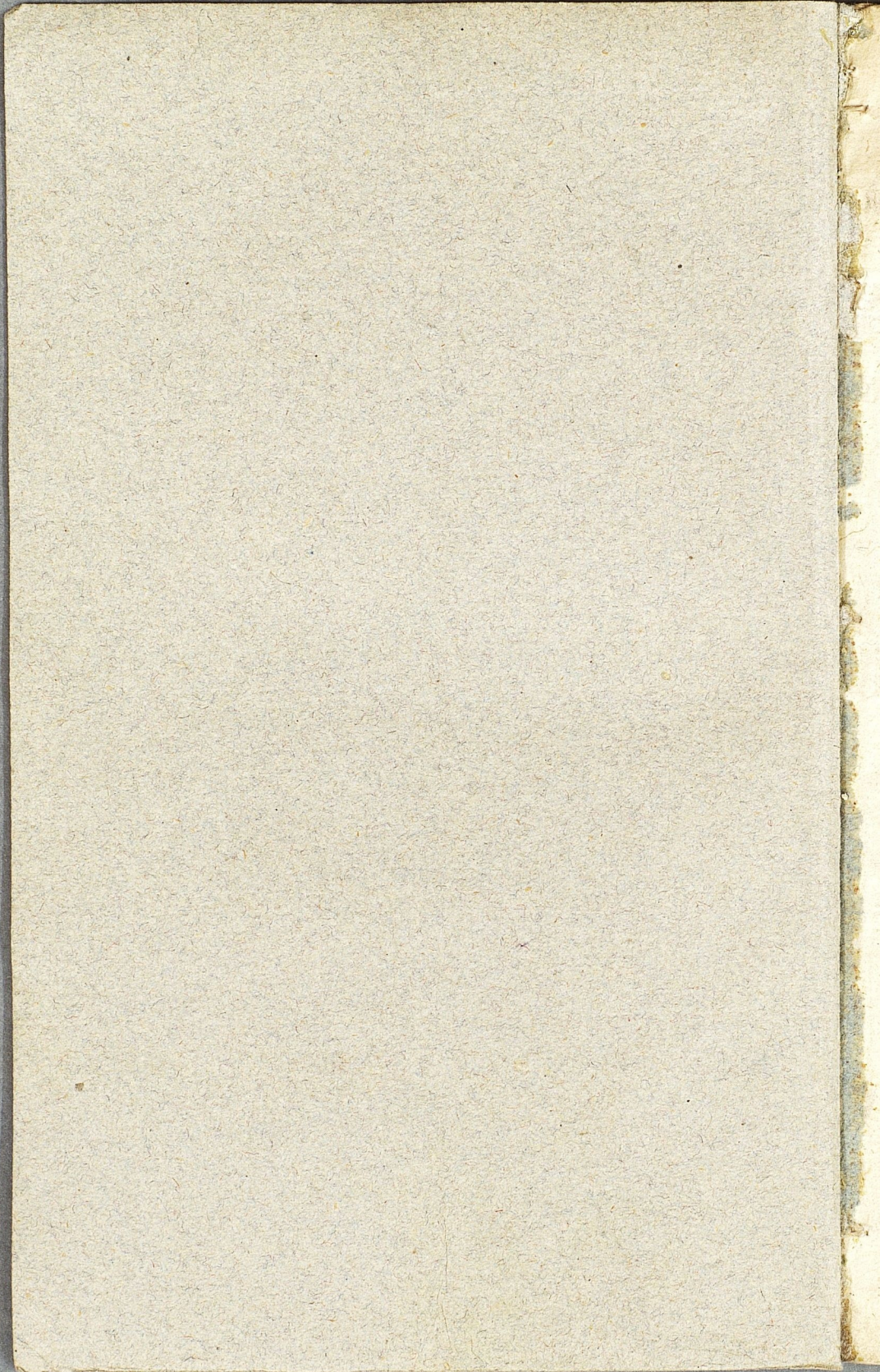
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

MELIN, LARS.

Ex. A

Ex. A

Biogr.
Sv.
(Br.)
1700-1829

ÅMINNELSE-TAL

ÖFVER

MAJOREN OCH PROFESSOREN

VID

KONGL. FORTIFICATION

SAMT

RIDDAREN AF KONGL. SVÅRDS ORDEN,

HERR

LARS MELIN:

HÅLLET

I SÄLLSKAPET UTILE DULCI

DEN 21 JANUARI 1791

AF

MAJOREN

GRÈFVE CLAS FR. HORN.

*Aderat literarum copia ingens, acre acumen et celere,
quæ omnia vitæ integritas honestabat, in jucundissimo
Sene.*

BARCL. Arg.

STOCKHOLM,

Tryckt hos JOHAN A. CARLBOHM, 1791.

ANNUNCIATION

MAJOREN OCH PROFESSOREN

VID

KONIGL. FORTIFICATION

SAAL

RIDDAREN AV KONIGL. SVARDS ORDEN

HERR

LARS MELLIN

HÄMT

I SÄRSKILT TIDIG DUG

Den 21 Januari 1792

AV

MAJOREN

GRATE CLASER HORN

Äfven i hvarnått kapitel finnes, och äro de i hvarnått
del om de till intelligenz nödvändigt, ut förklarade

huru

Handl. N:o 2

STOCKHOLM

Tryckt hos John A. Carlsson. 1792

1792

Det medförer naturligen en tilfredsställande känsla, då man har tillfälle at utöfva rättvisa. Denna hedern tilhör oss i dag, ehuru vi gärna hade saknat anledningen. Vårt inskränkta Samfund skall föreställa et Större, som denna gången ej nekar Förtjensten et skyldigt offer.

Men om kanske den minst skicklige, tilvält sig det smickrande förtroende, at orda i Edert namn; väntar han Eder tilgift, såsom förledd af Tacksamhetens och Vänskapens känslor: af det tålmod, hvarmed J redan tillföre afhört honom, vid et dylikt forgetillfälle: af lättheten at tala i et ämne, som ej behöfver Konstens prydnader: och af den lyckliga öfvertygelsen, at de vitsord, han frambar, äro Sanningens, de tårar han gju-ter, Samhällets. Utan tvifvel hafven J och jag gjort en öm förlust; men Riket och Meniskligheten hafva förlorat en hedrande Medlem: utan tvifvel saknade Vitterheten och de fria Konsterne en förtrogen Vän; men de djupa, de oundärlige Vetenskaperne misste en nyttig Odlare, et klart ljus, då Majoren och Professoren vid Fortification, samt Riddaren af Kongl. Svärds Orden, Herr LARS MELIN uphörde at lesa och at undervisa.

Stamtaflan uptager et anseeligt rum i de fleste Åminnelse-Tal. Här saknas alla anor och sköldemärken, utom Dygdens *).

A 2

ME-

*) MELIN föddes den 11:te April 1729, uti Calmar Län och Fagerhults Församling, hvarest des Fader var Kyrkoherde.

MELIN var ej Adelsman. Detta lärar väl icke räknas honom til last, hvarken hos de mer eller mindre tänkande. Lyckligt at bördens fördom änteligen försvunnit; om ock endast utbytt emot andra. Visseligen hade den fanna Åran haft blidare öden på Jorden, om hon aldrig antagit de yttre kännetecken, som til sin halt åro toma nog, at därigenom falla i Allmänhetens tycke, men nog skimrande för at locka Afvunden. Hade jag tillräckeligen stark röst at höras af mina Samtida, skulle jag öfverljuddt ropa: bortlägg den dessa ytor, dessa ouphörliga tvedrägts-frö, dessa årfde eller köpte skyltar på skingrad egendom. Äger någon det som är värkeligen ådelt, han kan, han skall behålla det, ehuru illviljan kunde göra besittnings-rätten tvifstig.

Redan i späda åren författes MELIN, jemte flere Sykon, i ganska torftigt tilstånd, genom Föräldrarnes dödsfall. Skola då alltid fattigdom och betryck infinna sig, för at tildana kunniga och stora Män, och tekna begynnelsen af deras öden? Ofta: aldenstund mödan är et vilkor för skickligheten. Beröfvad de närmaste Ungdoms-itöden, och blottad på alla andra medel än des egna lyckliga naturs gåfvor, tilbragte MELIN, ifrån det nionde ålders, de första fjorton läro-åren vid Gymnasium i Calmar.

Men då jag går at afskildra en Man, hvars hela lefnad var helgad åt egen eller andras undervisning; måtte det icke anses främ-

främmande til ämnet, om jag dröjer några ögnablick i anmärkningar öfver Ungdomens upfostran. Anmärkningar, som visserligen äro altför väl kände; men hvilka af dagliga utöfningen fynas antingen ogillade eller aldeles glömde.

Om det är orättvist, at i alla afseenden uphöja forntidens plågsfeder, på samtidens bekostnad; nödgas man likväl åt den förra medgifva företrädet uti upfostrings-sättet. Man dömmar ej utan skäl, at hvart och et Tidehvarf ågt sitt eget slag af öfverflöd; men det är utan tvifvel senare tiders fåfånga, som infört det fördärfveliga bruket af privat Information, til förfång för Vetenskaperne och den allmänna Uplysningen. Hos de gamle Folkslagen blef Lärdomen ifrån aflågsnaste Orter besökt och hedrad. Den församlade då omkring sig Idkare och Dyrkare af alla stånd. I senare tider däremot måste lärdomen uplösa den veklige Ädlingens och nu mera äfven den maktige Handaflögdarens Söner inom deras vållustiga boningar; för at i det öfverskott af tid och kostnad, som Yppigheten ånteligen lämnar åt den enskilda undervisningen, njuta en svag årfättning för den aktning, hjälp och upmuntran, som hela Samhället, med förenad omsorg, med samfalte medel vore skyldigt at gifva. Jag vet altför väl hvilka betydande inkast möta mig emot de offentelige Upfostrings-anstalter: huruledes Ungdomens vanarter til en stor del härledas ifrån de allmänna Lärofåten. Men jag frågar Eder, J ömtålige Föräldrar,

hafven J då sjelfve oskyldigare efterdömen at lämna Edra Barn? Bereden J dem fundare kroppar, inom Edra beqvåma hemvist: manligare böjelser, i Edra smekande armar: uplystare förstånd, med Edra fäkunnige samtal? Svare tilkommande Slägter på en fråga, vid hvilken Eder egenkärlek våmjes, såsom redan urmodig. Förgäfves låfven J en rikare skörd af det fält, hvilket under Edra egna ögon kunde billigt vänta bättre skötsel och odling. Edert förlamade tänkesätt gäckar Samhällets hopp. J upammen de spåda Telningarne endast til prydlige Luft-trägårds växter, obekymrade om Staten någorstådes kan finna mogit och dugeligt virke til viktigare behof. Ynglingen, smittad af Edra högmodiga begrepp och låga yrken, i för tid invigd til Manna-ålderns rättigheter, tror sig redan fullkomlig innan han inhämtat första bokstäfverne af de kunskaper, til hvilka dess håg oförmärkt hade kunnat blifva förd och åggad, genom andras föreljande framsteg, samt den för Ungdomen ovärderliga tåflan, som är en värkan af deras sammanlesnad vid en allmän Låro-inrättning. Missbruket af de enskilte har imedlertid haft mer än en elak följd: ty når det, å ena sidan, minskat både Lårlingarnes antal och deras arbets-drift, har det, å andra sidan tilskapat så mycket oskickeligare Lårare, som desse blifvit många til antalet. Aldrig har Försynen hos et Folk slösat med de dyrbara gåfverne at undervisa och handleda Ungdomen, hvartil förmågan och Himlens vålsignelse, merendels varit den förfarne Ålderdomen, den trågne Arbetssamheten förbehållne.

hållne. Huru skulle jag då föreställa mig en mängd af Ynglingar, knappast utgångne ur egna lås-kamrar, likväl vara vuxne det förtroende, at dana sina jemnåriges hjertan och snillen, til hvilket granlaga värf de sjelfve varit lockade, mindre af egen böjelse, än af uträkningen om dagelig bergning eller skyndsäm befordran. Jag må anföra detta, för at til MELINS beröm få nämna, at han vid tjugu års ålder, med all heder förestod en Condition *), som under en uplyst Granskare anförtroddes honom. Nödvändighetens Lag, hvilken merendels alstrar de påliteligaste värkningar, nödvändigheten hade nekat MELINS barndom enskilt handledning, samt fört honom til det Lårofåte, där hans medfödda hug för studier, genom Medtäflare upeldades och där skarpfynte Lärare fingo tillfälle at urskilja och upmuntra hans egenteliga yrke. Om MELINS Föräldrar lefvat och ågt förmögenhet at underhålla en Informator för Ynglingen, hvem vet om första gnistan af de Geometriskas fanningarnes ljus, som var uptänd redan i det spåda begreppet, icke hade blifvit outhärdligt, eller vårdslösligt, bortblandad och förqväfd af andra ämnen.

Hvad som skulle blifva MELINS hufvudycke, röjde sig redan från första Ungdomsåren. Om VIRGILIUS och HOMERUS utgjorde hans daglige umgänges Vänner, var likväl EUCLIDES den utvaldaste, den förtroligaste bland dem. Ej nog med de vanlige arbetstimmarna, han ockrade äfven med hvilostunden.

A 4

och

*) Hos Håradshöfdingen GEORG SVEBELIUS.

och frihets-stunderne, til vinnande af så mycket hastigare framsteg i den ålskade Mathematiquen. Denna Vetenskapen och dess Dyrkare vittna inbördes om hvarandras värde. Den som ej är danad med et forskande snille, med redighet, styrka och djuphet i tankegåfvan, lærer aldrig fatta tycke för de Geometriske fanningarne; och desse åter kunna aldrig kännas och smakas, utan at beständigt fåsta, samt mer och mer intaga sin Ålskare.

J oryggelige Lagar, stiftade vid evighetens början och upskrefne i den Alsmågtiges tanke: aftryckte i naturen och bibehållne under alla de skiften, Verldarne lidit: Jenkla, men outhårligen fruktbara Mathematiquens fanningar: utan tvifvel förtjenen J Själens hela upmärksamhet. Dess fina, eldiga och genomträngande väsende triffes i Eder höga och rena krets, likasom uti et Fädernesland. J smickren Menniskans högmod, när ömsom, med tillbaka vände steg uti Slutatsernes spår, J fören det menckliga förståndet ifrån verkningarne, til deras orsaker: ömsom från orsakens djup, genom en länk-rik kedja af följder, leden det ända til den yttersta värkningen. Vidtbeslägtade, framställen J Eder allestädes nya, alcid de samme. Edert samband sträcker sig genom hela Skapelsen, aldrig afbrutit fastän ofta bortgömt. Framlyser en strimma af Edert aflågsna ljus för Forskarens syn, straxt hastar han ur sjelfva Vällustens sköte, at följa den framskymtande ledtråden i Edra tjuusande Labyrinther: lik den unge Ålskaren, hvilken öfver-

öfverger Hvilans famn, för at få en enda blick af de ögon, som en gång fånglat des Hjerter. Hvem undrar at MELIN utan förbehåll upoffrade sin ungdom åt dessa oskyldiga, dessa abstracta Skönheter, som förnöjde hans begär, utan at förleda dem.

Utmärkt bland sine Jemnrige, älskad af sine Låromästare och förfedd med et ganska hedrande Vittnesbörd, lämnade han Calmar Gymnasium, efter et med allmänt bifall hållit Affkedstal på Latin: hvilket språk han var särdeles mächtig, och af hvars ypperlige Författare, hans minne altid bibehöll de tankrika uttrycken.

Upsala emottog nu denna Yngling til vidare förkofran, detta Snille til vidare utveckling.

Vittnen, hvars trovärdighet genom ålderns, hvars omdöme genom insigternas högd, skyddas för alt tvifvelsmål, intyga, at et tredjedels Seculum, märkeligen förmår omskapa en Academie. Mig tilhör icke at afdömma, om Vetenskaperne vunnit eller tappat vid förändringen. Troligast at båda värkningarne ägt rum, hvilken motsats låter förklara sig, när de öflige lärdomsyrken skiljas i tvänne flockar, hvaraf den ena innefattar de til Menniskans värkelige behof nödvändiga, och des värkelige förädling bidragande: den andra åter de efter nyare tiders Författningar lämpade, och för nyare tiders belevnenhet oumbärlige. Det fordrades, om möjligt vore, at fullkom-

meligen känna dem alla, för at afmåta deras värde, i mån af det nyttiga eller angenäma, samt bestämma, hvilka bland dem egentligen tilhöra den gagnande Medborgaren, hvilka den artige Hofmannen. Men at dessa båda fordra ganska skiljaktiga egenskaper och olika slags uplysning; det vågar man, utan betänklighet säga; samt likaledes: at det Tidehvarf som skulle bortblanda dem, kunde snart nog nalkas Barbarismen, midtunder starkaste utrop om Snilletts rättigheter, om uplysningens nytta, om fördommarnes affkuddande. Utan vidare tillämpning häraf kunne vi imedlertid lyckönska MELIN, at hafva fulländat sine Ynglinge-år i et tidskifte, då den grundeliga lärdomen, de manlige kunskaperne voro i smaken.

Med den stränghet vid granskningen, som ej var tilfredsstäld med ytan af Vetenskaperne, undergeck MELIN de vanlige profven, för at erhålla Magister graden; och har han vid denna tiden ådagalagt sine lärdoms framsteg, genom tvänne Dissertationer, den ena i et Geometriskt, den andra i et Physiskt ämne; hvilka Afhandlingar hade det, til åfventyrs föllsamma, ödet, at både författas och försvaras af Utgifvaren.

Det år, ty värr, altför vanligt, at vid ostadgad ålder och med omogna krafter, åtaga sig medborgerliga pligter, sysslor och embeten. Til et sådant förhastande kunde MELIN omöjeligen blifva brottlig; och när han, vid tre och tretio år, tog det första steget på Tjenste-vägen, lockades han därtil,

til, af den berömliga affikten, at få fåtta i utöfning de infigter, han genom få mycken flit hade samlat. Den fördom, at Krigstjefsten ej betarfvar färdeles vidsträckte kunskaper, härrörande til en del där af, at man kanke i synnerhet inom Krigsmanna ståndet sedt möjligheten af håftig uphöjelse utan skicklighet; denna förförande villfarelse, blef et ämne för MELINS håg och bemödande, at, genom egit efterdömmen, ej mindre än genom egna grundsatser, fullkommeligen vederlägga.

År 1762 blef han antagen at, såsom Under-Conducteur, hålla föreläsningar i Mathematiquen vid Fortifications-Contoïret; och erhöit följande året Kongl. Fullmagt at vara InformationsCapitaine eller Professor vid Fortifications-Statens. Så har då ånteligen vår MELIN funnit utrymme för sin Arbetsämhet. Nej! den ovärderlige vällusten, at få gagna sitt Tidevarf efter all sin förmåga, skall vågras honom. MELIN skall ofta, ja, i senare åren, altid finna det rummet tomt, som var invigt til emottagande af hans undervisningar. Värde Medborgare! huru mången gång hörde jag dig ej klaga, öfver denna, för din vålmening, sårande syn? Uplyste Man! förlåt mig och din Samtid, som förolämpat ditt hjerta, när vi vårdlöfat dina kunskaper. Vi skole ännu en gång behöfva, men icke finna dem; och du skall blifva hämnad, men icke ärfatt.

Jag vet icke om vi begå et större fel,
när uti vårt af naturens förmåner mindre
lottade

lottade Fosterland, vi lämne en bördig jordmån obrukad, än då vi underlåte at begagna oss af en kunnig Man. Båda förfummelserne straffa flere än allena de skyldige. Imedlertid intråffar merendels med hela SamhälLEN det samma, som med enskilte hushåll: nemligen, ju torftigare, ju mindre idoge. Skola de förmås at begagna sig af de få krafter naturen lämnat, så måste uplyste Vålgörare tvinga dem därtill. Jag vördar din klokhet, ditt medborgerliga nit, du under Stridsfanan grånade SIEGROTH! Om Lyckan vågrat dig det smickrande af Krigsäran, det lyfande af Eröfringar, det prunkande af Segrar, åger du likväl de kunskaper, hvilka bana vägen til dem. Hvad Fäderneslandets tjenst har af nöden; hvad dess Ungdom saknar uti inrättningen af en allmän Militaire Schola; det har du med oförtruten flit och kostnad, i möjligaste mån värkståldt, vid den del af Rikets Krigsmagt, som blifvit dig anförtrodd. MELINS värde kunde ej undfalla ditt skarpsynta öga. Du upfökte denna ARCHIMEDES bland sine cirklar, och gaf, uti honom, den förträffeligaste Läromästare, at de unge Stridsmän, som lystra til din röst och muntras af ditt efterdöme. Här öppnades nu et, för MELINS ärelyftnad altför passande, men för dess skicklighet altför inskränkt, verknings-fält. Några få Ynglingar, och desse endast i några få veckor om året, njöto här frukten af det Snille, den vaklsamhet, som hade förtjent hela Rikets förtroende, at förestå det fullständigaste Militariska Läroverk.

At

At både med ögats och Geometriens måttstock afmåta vidsträckta fält och otillgänglige höjder, samt med lika hastighet, fanning och behag, inom millioner gånger mindre rymd, föreställa en Landsträcka, med alla där förekommande naturens nycker och afbrott: at i några ögnakast, med säkerhet dömma om Ortens förmåner och olågenheter, tillgångar och brister, samt hänföra allt detta til konsten at strida: at veta hvad utrymme och förnödenheter erfordras för Krigshårar i mån af deras storlek och ändamål, samt bestämma tiden och vårkan af deras rörelser: at, genom vidsträckt bevandring i Krigshistorien, vara underrättad om alla de påfund konsten tillgripit, för at ersätta styrkan, eller segra öfver dess hot: at känna de naturens krafter, de konstens verktyg, som et fördärfvadt Mennisko-slägte vetat använda til inbördes förstörelse, samt kunna underkasta dem Calculens Lagar: at utstaka kulans väg i luften och hvälfva de trotsande bågar, som skola uthärda dess krossande tyngd: Dessa äro de kunskaper, som outhärligen tilhöra en Professor i Krigs-vetenskapen; men hvilka ännu långt ifrån icke fullkomna honom. Det är ej nog, at sjelf besitta all möjlig uplysning, det fordras, at kunna meddela den åt andra: det är ej nog, at sjelf känna och dyrka sanningarne, det fordras, at kunna göra dem klara och smakeliga äfven för det trögaste begrepp: och alla dessa egenskaper förenade MELIN i alrahögsta grad. Den som ej bivistat hans föreläsningar, den som ej följdt honom vid boken och på fältet,

fåltet, lærer omöjeligen kunna föreställa sig et undervisnings-fått tillika så lekande och så gagnande, som hans. Hvad genvägar til fanningarnes upptäckande? hvad förkortningar i deras bevis, nyttjade han ej, til lättande af Vetenskapens annars långa och tröttfamma gångstig? Huru förstod han icke at nedfänka sig til alla åldrar, och med sitt ljufva lynne oförmärkt göra lärdomen älskad för Lärarens skull? Huru visste han icke at af en vidlöftig Vetenskap utföka det nödvändigaste, det nyttigaste i dagliga tillämpningen? Huru brann han icke af ifver, at tildana skickeliga Medlemmar för Samhället? — Men jag glömmer här, at jag hade bordt gifva min Lärromästare et mera talande beröm, än våltalighetens. Du, som af en rättvis Allmägtshand, i början af ditt lopp, borttrycktes ifrån et slägte, hvilket ej borde prydas utaf dina egenskaper! Mönster för din ålder! ålskansvärde Yngling! LEYONHJELM! Du af mig, aldrig nog, begråtne Vän! Om Himlen förunnat dig en längre tid, hade du visserligen samlat en värdig skatt åt MELINS minne, i de loford, dem Afunden sjelf ej kunnat neka des Lärlinge.

Tittlar och prydnader, hvilka, i vissa Tidehvarf, snarare bortblanda än utmärka skickligheten, kunde af MELIN aldrig efterstråvas; men blefvo af Konungens belönnande hand, nyttjade til deras rätta ändamål, at hedra förtjensten, då MELIN år 1784 befordrades til Majors värdighet och tvänne år därefter uptogs til Riddare af Svärds-Orden.

ME-

MELINS mångfaldiga infigter och mogna omdömme, gjorde honom högaktad och efterlångtad allestädes, där man trodde på nyttan af kunskaper. Det Kongl. Patriotiska Sällskapet skattade sig lyckligt, at få räkna honom bland sine Medlemmar; och des Journaler *) vitna om MELINS upmärksamhet på Vetenskapernes framsteg i andra Länder, des nit om deras förkofran i Fäderneslandet.

Hans värksamhet tröttnade aldrig, at med Geometriens theoretiske grunder, föka utvidga des practiska nytta; och har Militäriska Landtmätare-konsten af honom blifvit riktad med uppfinningen af et ganska behändigt afvägnings verktyg.

Men det är tid at jag befriar en, åt de alfvarsamme yrken, så upoffrad Man, ifrån misstanken af det fel, hvarföre den djupsinniga lärdomen, den trånga Arbetssamheten plåga beskylas, nemligen at afskilja Menniskan ifrån sammanlefnaden och utöfningen af des behagelige pligter. Hvem kan med mera billighet antaga MELINS försvar, emot denna förevitelse, än J mine Syskon, som ågt honom inom Edert föreningsband, som sedt honom deltaga i Edra vittra lekar, med den slags munterhet, hvilken tillika vittnade om et rent hjerta och et odladt snille. Hos

ME-

*) Öfver det af Herr VERA påfundne nya sätt at upfordra Vatten, har Major MELIN, efter egna förök, gjordt anmärkningar, som finnas införde uti Kongl. Patriotiska Sällskapets Journaler för Mars och November månader år 1783.

MELIN saknades ingen af de egenkaper; dem vi påsyfte med vårt valspråk *Utile Dulci*. Musiquen samt Teknings-konsten kände han grundeligen; och et Vitterhetsstycke kunde nåppeligen finna en Dommare med finare urskillning. Den städning i skrif- och talesätt, som var en frukt af hans gränslösa beläfenhet, pryddes därjemte af de otvungna behagligheter, som åtfölja en naturlig god smak, och hvilka merendels plåga fly de abstracta ämnen. Tydeligheten, Sanningens Fostermoder, var MELINS ögnamärke. Han ville håldre begripas än beundras; och den åran, at synas uplystare än andra, långt ifrån at af honom eftersträfvast, var en anledning til förtrytsamhet, för en Man, hvilken ingen ting högre önskade, än at se alla Menniskor lika kunnoga, som han sjelf.

Det finnes et slags tilgjordt väfande, utmärkt under namnet Pedanterie. Detta är bland de Lårde, hvad Skenheligheten är hos de Andelige: Egenkärlekens foster. Jag skulle äfven säga Dumhetens, om jag icke stundom sedt värkeliga Snillen vanstål- las af detta lyte. Jag mistänker det vara en lämning från de mörkare Tidevarf, då Uplysningen förbehölt sig at behårska mera, än at gagna Mennisko-slägtet. MELIN var aldrig smittad af denna de Höglårdas sjelf-tagna myndighet och löjeliga fåfånga. I desst umgänge röjde man icke Vetenskaps- idkaren annorlunda, än genom det ljus man sjelf oförmärkt vann.

At

At beskriſva MELINS inre väfende och ſinnelag, anſer jag vara öfverflödigt för dem ſom kände honom, ja äfven för dem ſom endast ſedt honom. Redligheten, Ömheten, Ståndaktigheten hafva ſin prägel, den hvar och en kan låſa, utan at af en LAWATER låna nyckeln til anſigtets tyſta ſpråk. J, ſom utan tvifvel längſt bibehållen djupa intryck af MELINS anlets drag! J, ſom värdigt betalen en ålſkad Faders omſorger för Eder upfoſtran! vänten icke at man lærer ſkona Edra bedröfvade hjertan från uplifvandet af den rättmätigaste forg; nej! det ſkall icke litet ſmickra min och mångas egenkärlek at ofta få omtala, huru nära vi, genom vänskapens band, varit förenete med föremålet af Eder bittra ſaknad.

Åtskillige Kroppskrämpor ſtraffade MELIN, ſenare tiden af deſs lefnad, för den han altför trågit använt vid Boken, på Hålfans bekoſtnad. MELIN! Jag ſkulle ej förlåta dig detta fel, om ditt Tidehvarf hade förtjent at behålla dig längre. Kanſke bör jag lyckönska dig at hafva hunnit til hvila från enſkilt och allmän vedermöda, bittidare än din Kropps ſammanſättning ſyntes båda, ſenare än du ſjelf förmodat. Men hvarföre ſkulle dina Vänner, efter din bortgång, röja et ojäfaktigt bevis, at du ſjelf icke beſtåndigt kände all den glädje du meddelade? Hvarföre ſkulle en af dina invärtes delar *) vittna om ſådane tärande

B

be-

*) Vid Läkares underſökning om MELINS ſiſta ſjukdom, beſants deſs Leſver vara upfrått.

bekymmer, från hvilka Tackfämheten och Rättvisan borde befria Förtjensten? Jag känner knapt en Samhället mera vanhedrande och förebräende syn, än den uplyste Medborgaren, som ännu på sena ålderdomen nödgas tråla för dagelig näring.

Innan jag slutar MELINS lefnadslopp, torde man vänta några besynnerligen starka drag, i målningen af en få märkelig Mans sista stunder. Men vid Förgänglighetens gräns, uphöra de grader af förträfflighet, som Förgängligheten själf utstakat. Här vet den Uplyste icke mer än den Okunnige: här har Allmagten bundit olikheten Menniskor imellan, vid sådane vilkor, som ej bero af deras egna krafter; och i sanning äro de Dödlige bäst därmed belätne.

Om jag hyste Tigerns blodtorst, men, genom outhärligt våld på egna viljan, förmått qväfva utbrotten af mitt okynne; skulle jag kanske, vid grafsbrådden, berömma mig däraf, at, född Vilddjur, hafva tvungit mig til menckliga egenskaper och *lefvat utan at skada någon Menniska*, et vitnesbörd, hvarpå en del af Våltalare grunda rättigheten til et godt Samvete, til Efterverldens lof, til Himlens belöning. MELIN kunde kanske, med mera skäl än många andra, åberopa sig detta, mellan Menniskors egenkärlek öfverenskomna, vitsord; men mitt Hjerta unnar gärna hans Sinneslugn, på fotsängen, en bättre, en mera pålitelig orsak.

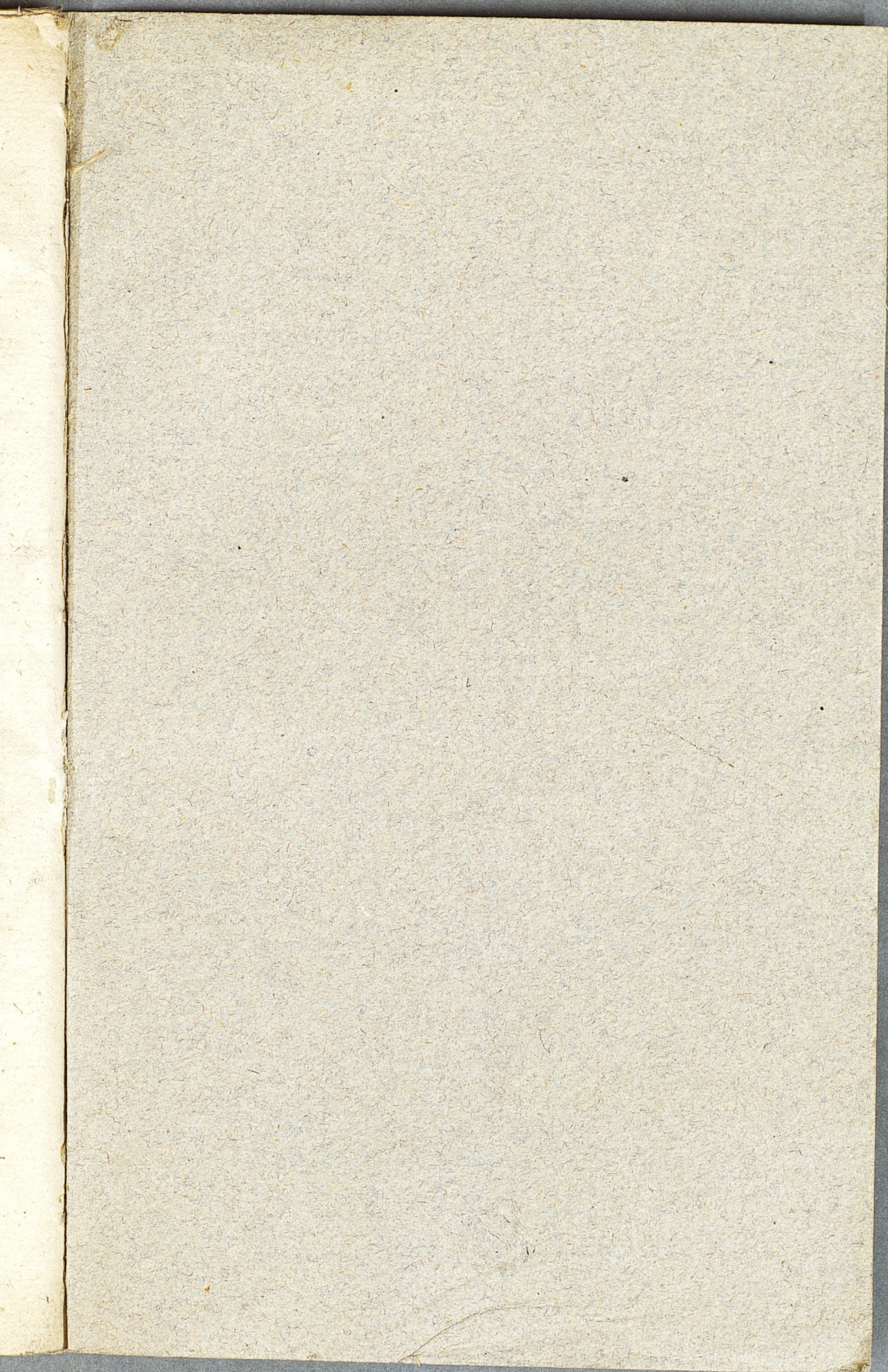
Sextio år voro honom bestämde. Huru mycket, til sin båtad, skulle icke Menniskosläget förändras, om alla, som göra räkning på en lika ålder, använde endast hälften däraf så, som MELIN.

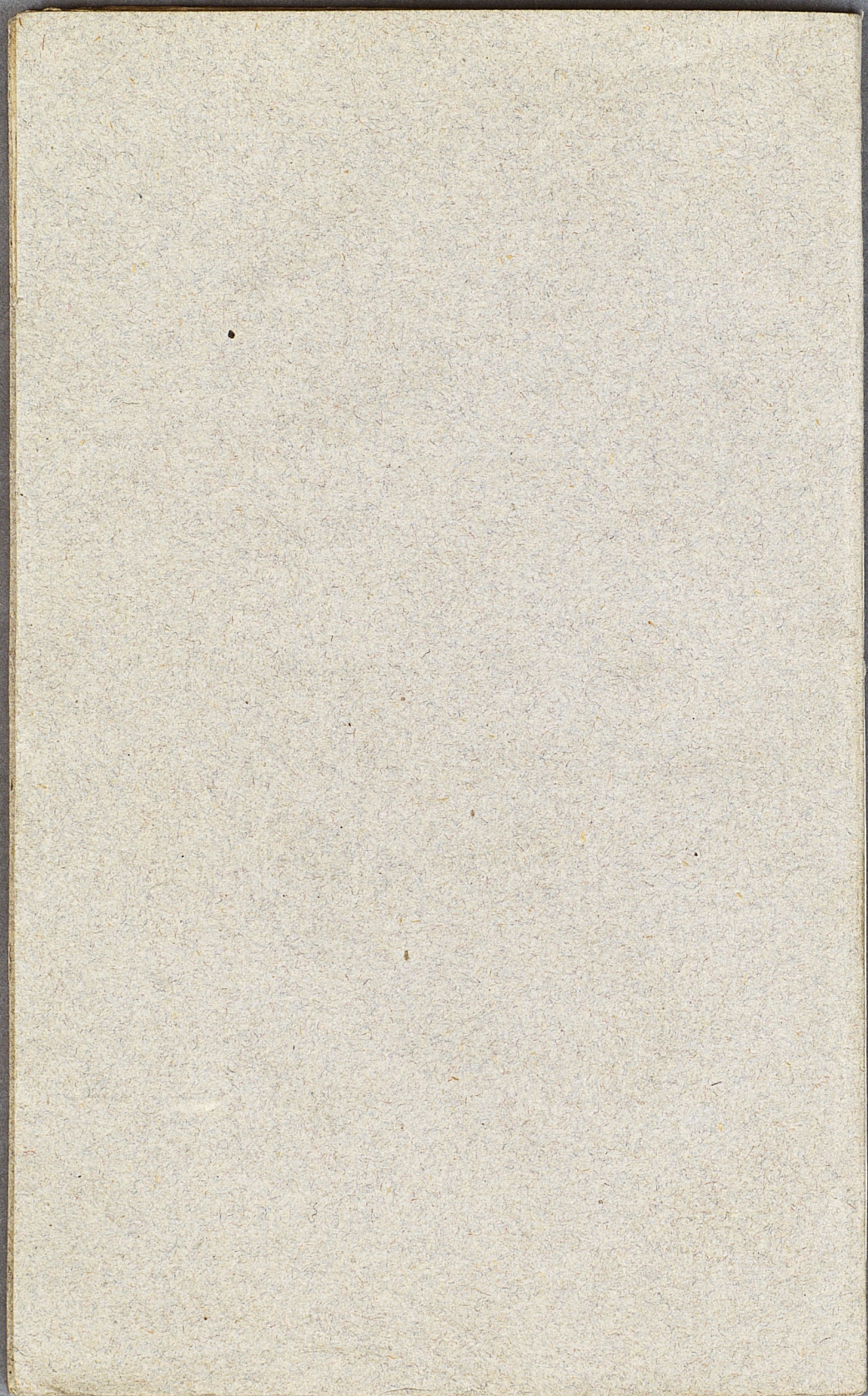

10

No 1

Enligt förordningen om
den svenska försäkrings-
kassans förhållanden, som
utgöres af en likvid, svenska
försäkringskassa, som

www.books2ebooks.eu